

Національний університет “Києво-Могилянська академія”

кафедра зв’язків з громадськістю

ЕСЕ

з курсу “Теорія і практика журналістики”

на тему: “Моє життя після перемоги України”

Виконав студент 1 р.н.,
спеціальність «Зв’язки з
громадськістю», ФСНСТ
Найденко Даниїл Ігорович

Викладач:
Суська Ольга Олександрівна.

Київ – 2022

Зміст

1. Чи зможемо ми перемогти?	3
2. Моя освіта після перемоги	4
3. Моя професійна діяльність після перемоги.....	6
4. Моя творчість під час та після війни.....	6
5. Я після перемоги	9

1. Чи зможемо ми перемогти?

Момент, у якому ми з вами живемо, насправді історичний. Це розуміють всі. Наша держава, та народ зокрема, чинить жорсткий опір ворогу. Раніше, ми й уявити не могли, що війна так близько, а те, що вона буде тривати більше чотирьох місяців – тим паче.

Я пам'ятаю, як на початку всі чекали дива. Звідусіль лунали різні за датами, але однакові за змістом передбачення: «XX числа війна закінчиться». Що тут казати, коли я теж вірив. Хотів і вірив.

Зараз я розумію, що єдині дива коло мене – мої співвітчизники. Те, на що йдуть волонтери, те що їм вдається діставати – подвиг. Без свідомого громадського опору, ситуація була би в рази гіршою.

На сторінках подій цієї війни залишилось багато крові. Страждання, біль, лють – непрохані, приліткові ластівки нашої весни. Підіймаючи на них голову, може скластися враження що все йде шкереберть. Не давайте цим думкам затягнути вас у прірву розпачу, бо саме у ній слово «перемога» буде здаватися фікцією, вигадкою, примарою того завтра, котрого не буде.

Не ведіть себе у кут, й зараз я розповім чому. Перше та вже згадане мною – наші співвітчизники. Громадський опір дуже й дуже важлива річ. Друге – підтримка західних партнерів. Чому це так важливо? Бо саме у них є зброя та важелі тиску, за допомогою яких ми, я певен, зможемо переломити хід війни у свій бік. Вам може здаватися це довгим процесом – так і є. Постачання важкого та новітнього озброєння у мирні часи було справою років, а зараз це пришвидшується у рази. Кульмінацією цього пришвидшення стане вже підписаний ленд-ліз. Ця річ дозволить Сполученим Штатам Америки передавати нам зброю зі швидкістю, яку ця країна не бачила вже понад сімдесят сім років. Третя причина – неминучий політичний резонанс в середині «ерефії». Стривайте, хіба там живуть не зомбі? Хіба владні еліти забажають трохи більше «ковдр»? Відповідь на обидва питання – так. Пам'ятаєте, трохи вище я згадував про підтримку західних партнерів? Пам'ятаєте ті самі важелі поряд зі зброєю? Я ввів вас в оману, оскільки санкції

теж зброя. Економічний вплив санкцій може бути різним, як і руйнування простору від різної зброї. Те, що ми можемо бачити зараз – початок, кінця якого можна чекати довго. Четверта причина – вік президента рф. Чому смерть верхівки влади має означати зміну курсу всієї держави? Не має, але згадуючи три минулі причини, я маю величезні сумніви до того, що наступний президент буде продовжувати усе це. Давайте згадаємо найближче минуле, що об'єднує усіх правителів Радянського Союзу, а з цим і рф? Кожен наступний лідер будував свою політику також/на засудженні свого попередника. Хрущов розвінчав культ Сталіна, Брежнєв казав про необачність Микити, Горбачов казав про необхідність змінювати економіку, яка втратила занадто багато часу під час «застою», Єльцин прийшов до влади на повній противазі єдиного президента СРСР. А що путін? Спочатку він був прямим послідовником першого президента рф, тому тоді його риторика була іншою. Були яскраві лозунги про підйом економіки, збільшення ВВП, медицину, але з плином часу й він казав про Бориса, як про батька-пияку. Що буде робити наступний? Думати про себе. А виходячи з цього, війна проти нашої країни – помилка. Закінчивши війну та розбивши карго-культ Путіна, новий власник найбільшої країни зможе почати свою гру, правила якої будуть повністю залежати від того хто прийде.

Сподіваюсь, цих чотирьох пунктів вам вистачить, аби придушити усі внутрішні сумніви, які у кожного з нас є. Логіка та правда на нашому боці, весь цивілізований світ на нашому боці, тому як ми можемо не перемогти?

2. Моя освіта після Перемоги

Навчання є важливим аспектом людського життя. Адаптивність та ментальна спритність є тими частинами людини, завдяки яким вона змогла піднятися на вершину еволюційної драбини. Які б страшні речі не відбувалися у світі, з їх кінцем навчання не те що відступає – навпаки. У новому світі – новий ти, а щось перероблювати хтось за тебе, навіть якщо б й хотів, не зможе. Треба буде брати себе власними руками, та подумки нести в новітній світ.

Як я планую нести себе по цьому світу? На початку слід зазначити – я везунчик. Я не знав чим я хочу займатися у цьому житті. Усю шкільну дійсність мене кидало зі сторони в сторону: спочатку я хотів стати лікарем, потім я бігав між різними гілками тієї ж медицини, потім, раптом, захотів бути журналістом, потім менеджером, потім геологом, згодом вчителем, аж поки у моєму житті не з'явилася вона – психологія. Ця наука покорила моє серце на початку старших класів школи, та так, що я свято повірив, що це те саме, чого я хочу. Я повірив у це на півтора роки. Давайте згадаємо, що таке старша школа – це час, коли твій характер, наче віск під дією гравітації, кристалізується, твердіє, приймаючи приблизні контури того, кого у майбутньому будеш називати собою. Я не врахував швидких змін у своєму нутрі, тому після здачі екзаменів, я прийшов під КМЦ з купою документів та цифрою нуль п'ятдесят три. Воля моменту посадила мене на двадцять шосте місце списку, врахувавши, що місць всього двадцять п'ять. В останній день прийому я приїхав до Києва. Згадав, що маю запасну заявку на журналістику. Гортаючи контракт сумними очима, мене відволікли: мене перепитали, чи знаю я про те, що це не журналістика. Буду відвертим, у той момент я повністю перестав розуміти де я та що. У той момент мені було вже все одно, на якому стільці в Могилянці сидіти, головне – десь там.

Підходить до кінця мій перший курс навчання на «Зв'язках з громадськістю», знаєте що я можу сказати? Я везунчик, бо ПР, як виявилось, це те, чого увесь цей час бажало моє палке, неосвічене серце.

Але як же я планую нести себе по цьому світу? Притримуючи навички з ПР у голові. Я маю намір, як мінімум, ще один курс провчитися на чинному місці. Що буде далі – загадка, але я не можу відкидати варіант того, що мені закортить, поки є нагода, поїздити світом та повчитися чужому. Всі ми пам'ятаємо слова Тараса Григоровича.

Я й надалі планую навчатися мистецтву «Зв'язків з громадськістю», бо це те, що мені до вподоби. Мене справді захоплює феномен комунікації, який колись зробив з мавпи людину, й буду прикладати усі можливі сили, аби неправильна, радикальна комунікація не зробила з людини попіл.

3. Моя професійна діяльність після Перемоги

Виклики та проблеми післявоєнного часу будуть вимагати від нас чітких рухів. Ми стоїмо на порозі нової глави нашої історії, у кінці якої буде омріяна нами кульмінація – вступ до ЄС. Нам слід докладати усіх можливих зусиль, аби якомога швидше успішно провести реформи, відбудувати знищене та звикнути до нового світу навколо постарілих нас. Я не буду винятком. Я не знаю, як випаде моє життя далі, але починаючи з цього місця, я хочу поміркувати над тим, чим би я міг себе зайняти.

Вже зараз я розумію, що після всіх подій, політика у моєму житті надовго. Я занурювався у неї й до війни, як і багато хто, але ніколи не вбачав себе у ній. Зараз мені зрозуміло, що це можлива гілка мого життя. Небезпечна, брудна, як правило, невдячна, але перспективна. Попри деякі але: я не маю зв'язків (що там казати, коли в мене навіть родичів у столиці немає), я поки не маю капіталу, я поки не певен, у чому саме я можу стати в нагоді. В моїй голові є деякі думки, про те як зробити краще країну, але, поряд с цим, й розуміння своєї некомпетентності через брак досвіду. Як би там не склалося, цей абзац є свідченням того, що ця думка колись жила у моєму черепному «завтра».

Крім політики, я бачу себе піарником. Так просто? Так. Навіщо мені тут навчатися, якщо я не бачу себе у цьому? Думаю, що з плином курсів, коли мої нечіткі обриси цієї галузі впадуть на дійсність, я зможу змінити свою думку, але виходячи з того, що я відчуваю зараз – ПР зі мною надовго. Подумати тільки, як ця сфера може нам допомогти у майбутньому. Як членам європейського суспільства, нам буде потрібно побудувати чіткі двосторонні зв'язки між державою та населенням. Буде проводитись величезна кількість акцій з навчання до нового життя. Нам буде потрібно лікувати суспільство, бо рани, нанесені війною, якщо не стягуються часом, то починають гнити.

4. Моя творчість під час та після війни

Вже зараз я маю на руках декілька яскравих творів воєнного періоду. У ніч, коли я пишу ці сторінки, моє серце налилось болем. Від чого? Можливо цей факт вам

не відомий, але моє рідне місто носить назву Горішні Плавні. Це Полтавська область, двадцять кілометрів від міста Кременчук. Сьогодні був ущент знищений торгівельний центр «Амстор». Завтра я мав купити там тютюнові знаряддя товаришу. Мені продовжувати?

Життя усієї країни змінилося раз й назавжди. Те, через що проходять українці кожного дня – знуцання долі. Але слід мислити інакше. Це випробування долі у постаті божевільного сусіда. Нам треба зібрати нервові клітини у кулаки, й не розпускати їх ще довго. Ми маємо залишити людяність.

Це складна справа, втіленням у життя якої, я й планую займатися. Я пишу вірші. У січні я святкував чотири роки від початку. Моя творчість пройшла вже безліч етапів: екзистенційні вірші на початку, романтичні трохи згодом, модерні за ними. Це не повний перелік, але він й не потрібен, бо далі мова піде про період наявний – воєнний.

Ніколи не думав, що застану війну. А те, що зустріну її дитиною – тим паче. Це має значний відбиток на моєму ментальному здоров'ї, й, відповідно, на моїх рядках. Сьогодні я зрозумів, що маю написати віршований триплет присвячений сьогоднішній трагедії. Я опишу його зі сторони трьох осіб, які по зовсім різним причинам опинилися в одному місці. Різні думки будуть мати одну мету – вижити. Це буде не легко, але як людина, яка була у Кременчуці більше двохсот разів, я не можу мовчати.

До всіх подій, я мав деякий план розвитку, який за чотири місяці перетворився на попіл. Він згорів у круговерті жорстокості та болю. Я хотів написати роман про внутрішній біль, про тонкі відчуття особистості. Які тонкі внутрішні болі, коли у твого народу намагаються вийняти легені через шлунок? Виходячи з цього, скоріш за все, сюжет буде переписаний. Я поки не хочу робити заяв, тому свої перші ідейні бруньки я поки залишу під снігом.

Я маю багатий асортимент віршів, які я писав усі ці роки. Що мені робити з ними далі? Чекати. З тим як перемога буде поряд з часом лікувати серця, я маю допомагати їм це робити. До нового репертуару мені дуже стануть у нагоді старі роботи. Треба пояснювати, що з чого вийшло.

Також я маю не забувати, що пісня – сильний прояв емоцій, який легше, за допомогою мелодії та ритму, потрапляє у людські серця. Два місяці тому з-під мого чорнила вперше вийшла пісня. Вона має назву «Полин живе у полі». У ній розповідається історія хлопчика, який міг би стати ким завгодно, але не став. Він міг би багато зробити та багатьом стати, але не став. Бо не народився. Полин – ідея, дитина – голова якої не побачить світу через війну. Він ідея минулого життя, де Бог не засіяв землю ідеями, а над землею блукає він – Полин. Дитина учорашньої можливості, нематеріальне щось, що б'ється відлунням у грудях. Далі я хочу запропонувати вам ознайомитися з текстом:

«Полин живе у полі
з самого початку життя.
Полин не знає болі,
що вона, коли небуття

Стукає в твої очі
градом засніжених сліз.
Полин не знає ночі
під стукіт забитих валіз.

Бо не має нічого в руках,
та й зовсім не має рук.
Не має кайданів на ногах,
то й тиша для нього звук.

Бо не має нічого в руках,
та й зовсім не має рук.
Не має клейма на кістках,
але має свій відгук...

Полин живе у полі
несіяних Богом життів.
Полин не знає ролі,
яку міг би зіграти для батьків.

Полин літає поруч,
Плечем б'є у бігучу біду.
Вітер шепоче ліворуч:
«Я без тебе помру на снігу,

бо не маю нічого в руках,
та й зовсім не маю рук.
Не маю кайданів на ногах,
то й тиша для мене звук.

Бо не маю нічого в руках,
та й зовсім не маю рук.
Не маю клейма на кістках,
але ось він, мій відгук...»

Маю надію, що ці рядки хоч трохи зачепили ваше серце, оскільки написані вони уламком мого. Тема ненароджених, незадіяних речей мене дуже турбує, але більше за це, у моєму мозку бренчить жаль до людей, які втратили свою домівку. Цей феномен старий як війна, бо саме вона споконвіку змушує людей

тікати. Безумовно, причиною цього може бути багато чого, але ми говоримо про це у контексті часу. Я вважаю, що людина, яка втратила свою домівку з причини, що їй непідвладна, але була викликана кимось, автоматично стає після цього мешканцем усього цивілізованого світу. Якщо ти втратив свій дім, то ти тепер для себе дім, разом з близькими людьми й новими у твоєму житті приміщеннями. Ці та інші думки я намагався передати у наступних рядках:

«Мої стіни шелестять
тінню гілок над водою.
Моя стеля, наче дах
їде разом з головою.

що ти сам собі збирав,
Їдучи подаль від дому.
Пам'ять краще за спіраль
речей, що мають одну форму.

Мої двері на очах
відчиняються під ногу.
Я забув, що на ключах
можна вішати нагороди,

Мої стіни шелестять
цвітом маків над травою.
Моя стеля, наче дах
стоїть там, де я з собою.»

Підсумовуючи, хочу сказати, що ніхто з нас вже не буде колишнім, а творчість – це відображення об'єктивної реальності через призму суб'єктивного сприйняття та власного досвіду, у формі, яка на суб'єктивну думку автора, буде найкраще передавати суть його ідеї. Тому й творчість усіх нас ніколи вже не буде колишньою. Змінився світ, змінилися ми, а з нами й наші творіння.

5. Я після перемоги.

У кінці минулого розділу я вже зазначив, що ми ніколи не повернемо себе колишніх. Як би це не було сумно, це факт. Я не виняток, тому іноді сумую за собою колишнім. Раніше я міг більше посміхатися, моє серце билосся частіше від любові, а не страху. Тепер я боюся за близьких.

Але у таку скрутну хвилину я дещо прийняв, й це, я гадаю, буде зі мною ще довго. Те що я прийняв – смерть, в усіх її неочікуваних фарбах. Я зрозумів, що не треба її боятися, треба її ненавидіти. Треба робити усе можливе, аби уникнути її, але коли й прийшлося вмерти, то в цьому немає нічого страшного. Людина

боїться смерті поки живе, коли людина помирає – вона помирає. У трупа немає страху. Так чому при житті ми маємо боятися, коли можна боротися?

Ще одну неочікувану сторону самого себе я відкрив не так давно. Як виявилось, страх смачний. Коли твої коліна трясє на десять балів, тіло пітніє, а судини стискає тваринне бажання втечі – це неможливо описати. Якщо небезпека минає, твоє тіло винагороджує тебе такою дозою гормонів, що стає ніяково. Я довго не міг собі у цьому освідчитись, але мені подобається бути «на волосині». До війни я не мав травматичного досвіду, який міг би мені про це розповісти. Але тепер, навіть після перемоги, це відкриття буде жити зі мною.

Разом з ним буде й ще дещо – холодна голова. Буду відвертим, коли я думав про що мені писати, я дуже хотів розповісти вам про те як я зустрів війну. Це могло дати вам деяке розуміння того, звідки витікають мої слова. Але я вирішив, що це буде недоречним. Після всього того, що у свої сімнадцять я пережив, я зрозумів, що тепер маю досвід під час екстрених подій. Я навчився самозаспокоєнню. Ця навичка буде дуже корисною, навіть після закінчення війни.

Моя творчість, моє світосприйняття, моє самопізнання – змінилося назавжди. Прошло довгих чотири місяці, у мирний час я теж зазнав би змін, хоча, звісно, не таких значних. Мої бажання, пріоритети, плани стали зовсім іншими. Я хочу Перемоги. У пріоритеті у мене – безпека, а плани розмиті. Раніше я мав хоч якийсь, але все ж уявлення того, яким буде моє майбутнє. Нині це пил. Я не бачу сенсу саме зараз будувати якісь примарні плани того, на чому завтра можуть поставити хрест. Це не значить, що я перестану жити, зовсім ні. Я буду боротися та робити усе можливе, аби перемога прийшла до наших домівок якнайшвидше. А ось після цього, спираючись на конкретний момент часу, який стане для нас новим фундаментом життя, я почну будувати плани: з чіткими цілями, методами досягненнями та строками, які будуть досягнуті. Немає нічого неможливого, є те, на що потрібен час. Ми обов'язково переможемо, а часу у нас достатньо. Все буде Україна!

